

Monstur & Radeisje

Len Dumont

Monstur & Radeisje

een smeulderig verhaal vol groensels en griezels

Voor Mae, net als Radeisje,
een heel bijzonder meisje.

Tekst & illustraties:
Len Dumont
www.lendumont.nl

Copyright © 2011 Len Dumont

De meeste monsters zijn dol op kinderen.

Met een beetje peper en zout smaken ze rauw het beste, vinden ze.

Maar lichtjes aangebakken mag ook, liefst in vette roomboter en dan een half uurtje laten sudderen. Sommige griezels houden ingewikkelde recepten bij van hun favoriete kindgerechten, maar de waarheid is dat het belangrijkste ingrediënt meestal meteen wordt opgeschrokt.

Monsters kunnen elkaar urenlang verhalen vertellen over het meest smakelijke hapje dat ze ooit tussen hun kaken hebben gehad. ‘Weet je nog, dat magere jongetje,’ zo begint menig verhaal, ‘waarbij alle botjes tegelijk kraakten?’ Dan zie je hoe het speeksel ze in de mond loopt en hoor je hun lelijke tanden klapperen van genot. De meeste kinderen die op het bord van een griezel belanden zijn verdwaald geraakt in het bos of voor een paar centen verkocht door de baas van een weeshuis.

Ook de hoofdpersoon van dit boek is ongelukkigerwijs terecht gekomen in de klauwen van een monster. Haar naam is Radeisje, een bijdehand meisje van een jaar of zeven. Tijdens het zoeken naar bospaddestoelen is ze de weg kwijtgeraakt en nu staat ze op het punt om levend te worden opgegeten.

Spannend? Wacht maar tot je de rest van het verhaal leest.

~

Eerste hoofdstuk

Als Radeisje haar ogen open doet kijkt ze tegen de bultige rug aan van een grote gestalte.

‘Hoe ben ik hier in hemelsnaam terecht gekomen?’ vraagt ze zich af.

‘En wie is die griezel met die onsmakelijke rug?’

Dan draait het monster zich langzaam om en klinken er typische monstergeluiden uit zijn mond.

‘Raaaahhhhgrrlll,’ grommelt hij.

Radeisje krimpt ineen van de vreselijke geur die uit de bek van het monster komt. Het doet haar denken aan de knoflooksoep van haar oma, maar dan honderd, nee duizendtriljoen keer erger.

‘Je stinkt echt onwijs de pan uit!’ zegt Radeisje op ferme toon, terwijl ze hem recht in zijn gelige ogen kijkt.

‘Mmmrrrrrhhaaaa, wat zeg je meisje?’ reageert het monster.

‘En je bent nog doof ook, lelijk monster!’ schreeuwt Radeisje.

Het monster buigt zijn reusachtige hoofd langzaam naar beneden, opent zijn mond vol vlijmscherpe tanden en zegt:

‘Ik heb je wel gehoord klein mensenkind, je hoeft echt niet zo te schreeuwen.’

Radeisje rolt met haar ogen en slaat haar armen over elkaar.

‘Mag ik dan vragen wat hier de bedoeling van is?’

Het monster denkt even na en zegt dan: ‘Ja hoor, dat mag.’

Er valt een stilte.

Radeisje slaakt een diepe zucht en probeert het nog eens:

‘Nou, vertel op monster, wat is de bedoeling dan precies?’

Het monster draait zich weer om, gaat op de grond zitten en begint te schudden met zijn hele lijf.

‘Hé monster, wat is er met je aan de hand?’ vraagt Radeisje, terwijl ze door het hevige gebeef bijna van het bord rolt.

‘De b... b... bedoeling is dat ik je opeet,’ stamelt het monster. Er lopen grote groene tranen over zijn wangen.

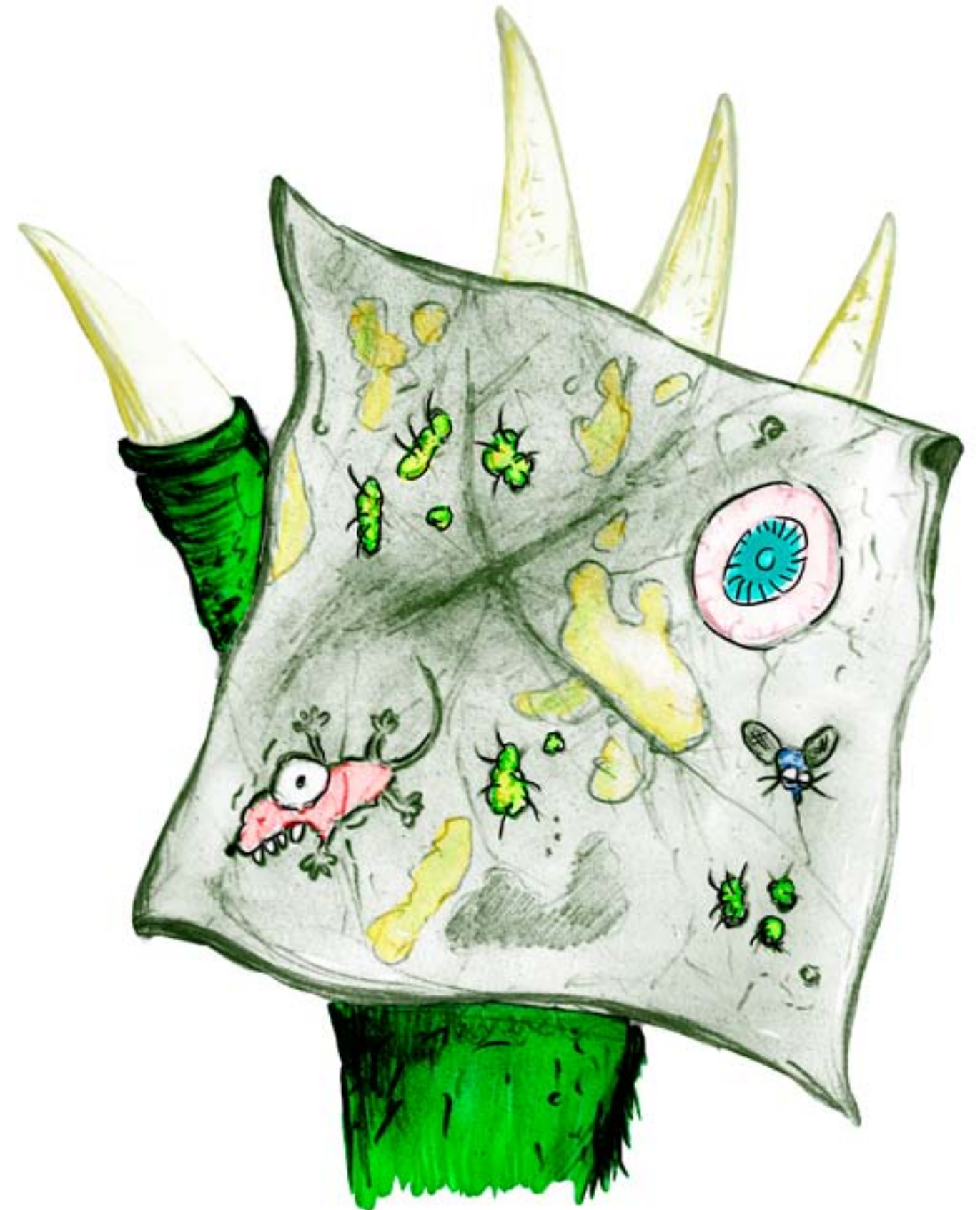
‘Maar daar hoeft JIJ toch niet om te huilen?’ zegt Radeisje.

‘Ik begrijp er niks van, wat een raar verhaal is dit.’

Het monster moet steeds harder huilen en het bord waar Radeisje op zit drijft ondertussen in een dikke groene soep van tranen. Radeisje pakt vlug het mes dat op de rand van het bord ligt en begint ermee te peddelen. Ze probeert tegen de stroom in dichterbij het monster te komen. Terwijl ze haar best doet niet om te kiepen haalt het monster ineens de vieste zakdoek die ze ooit gezien heeft tevoorschijn. Het ding zit vol met opgedroogde restjes knaagdieren, kinderen en zelfs... oorpulk!

‘Wacht!’ roept Radeisje. ‘Daar kun je echt je neus niet meer mee snuiten.

Die zakdoek is mega-on-hygiënisch hoor!’

Het monster kijkt aandachtig naar de zakdoek in zijn hand. ‘Gggrrraahhh, je hebt gelijk,’ gromt hij en hij gooit de zakdoek over zijn schouder weg. Radeisje ziet het smerige ding recht op zich afkomen en kan de snotlap onmogelijk nog ontwijken. ‘Oh gatsie-darrie,’ klinkt het zachtjes vanonder de zakdoek. Radeisje slaat de vieze lap van zich af en ziet dat het monster nu niet meer zo hard huilt. Ze peddelt behendig om zijn brede rug heen en springt van het bord op zijn linkerhand. Van schrik knijpt het monster zijn vingers samen tot een vuist, waardoor Radeisje pijnlijk in de knel komt. ‘Auwaaaa!’ gilt ze. ‘Laat me los!’ Het monster opent vlug

zijn hand en staart Radeisje met grote bange ogen aan. ‘S... s... sorry meisje,’ stottert hij. ‘Ik... ik... wist niet dat jij het was.’

Radeisje plukt wat sliertjes slijm van haar vestje, zet haar bril weer recht en zegt dan: ‘Mijn naam is Radeisje, niet meisje, ook al ben ik dat natuurlijk wel zoals je ziet. En hoe heet jij?’ Het monster veegt met zijn andere hand de laatste tranen weg, denkt een moment diep na en zegt: ‘Iedereen noemt me MONSTURRR!!!, dus zo heet ik.’ ‘Goed dan monster, dan noem ik je voortaan Monstur, met hoofdletter M en kleine letter u.’ ‘Dat vind ik best Radeisje,

maar het mag ook zonder hoofdletter hoor.’

‘Alle namen beginnen met een hoofdletter Monstur, dus ook de jouwe.’

‘Oh, dan is het goed Radeisje.’

‘Maar eh... Monstur...’

‘Jaah... Radeisje...’

‘Waarom moest je net zo hard huilen?’

‘Oh, gewoon. Dat heb je weleens op van die dagen dat de zon niet schijnt en de regen zachtjes tegen het zolderraam tikt. Daar kan je echt heel verdrietig van worden.’

Radeisje voelt dat Monstur iets verzwijgt en besluit verder te vragen.

‘Maar Monstur, je hebt niet eens een zolderraam en er is nog geen druppel regen gevallen vandaag. Waarom moest je dan toch huilen?’

Monstur steekt een vinger in zijn neus, peutert wat in het rond en trekt er opeens een gigantische zwarte spin uit.

‘Hé Radeisje, moet je zien wat ik uit mijn neus haal! Wil jij ’m hebben?’

‘Nee dank je Monstur, dat hoeft echt niet. Vertel me liever waarom je moest huilen.’

Monstur stopt de spin weer terug in zijn neus.

‘Oké, goed dan. Maar beloof je niet te lachen als ik het je vertel?’

‘Ik zal niet lachen Monstur, echt niet, ik zweer het.’

‘Nou euh, ik... euh...’

‘Zeg het nou maar gewoon Monstur!’

Monstur haalt diep adem en brult vanuit zijn lange schimmeltenen:

IK LUST GEEN
KINDEREN!!!

Tweede hoofdstuk

Radeisje kan haar oren niet geloven. Een monster dat geen kinderen lust?! Dat bestaat toch niet!

‘Zeg Monstur, weet je zeker dat je geen kinderen lust? Heb je ze weleens geprobeerd?’

‘Oh ja hoor, meer dan eens, maar ik vind ze zo vies dat mijn mond er helemaal van samentrekt. Als ik er dan eentje na lang kauwen doorslik voelt het alsof er een stekelige egel op mijn maag valt. Het duurt dagen voordat ik van de buikpijn af ben en de scheten die ik ervan moet laten stinken erger dan tien kilo rottend oorpulk. Om nog maar te zwijgen over de vreselijke jeuk die me nachten lang uit mijn slaap houdt.’

Radeisje pakt haar kin tussen duim en wijsvinger beet en knijpt haar ogen een beetje dicht. Zo kan ze beter nadenken, heeft ze ooit ontdekt.

Dan springt ze plotseling op en zegt blij: ‘Ik weet het Monstur! Je moet kinderen eerst koken voor je ze opeet. Dan smaken ze vast heel goed.

Misschien helemaal met wat gehakte peterselie erbij. Wat denk je? Zou dat niet de oplossing zijn?’

Monstur schudt zachtjes met zijn hoofd.

‘Het maakt niet uit hoe ik ze eet: gekookt, gebakken, gepoft of aangebrand. Ze smaken altijd even vies. Misschien ben ik gewoon...’

‘Wat ben je Monstur?’ vraagt Radeisje voorzichtig.

‘Aaaahhhhhhhh,’ zucht Monster, ‘misschien ben ik gewoon allergistisch voor kinderen.’

‘Allergistisch?! Je bedoelt zeker allergisch Monstur.’

‘Ja, ik geloof dat ik dat bedoel. Ik voel me al misselijk bij de gedachte aan mijn volgende maaltje.’

Monstur begint weer luid te snikken.

‘Oh Ra-Ra-Radeisje, ik ben de zieligste Monstur van de hele wereld.’

‘Hoe kom je daar nu bij malle Monstur?’ zegt Radeisje troostend. ‘Je bent echt niet de enige met een allergie hoor. Zo ben ik zelf héél erg allergisch voor koffie, vette eendenleverpasta en ook nog voor de meeste jongens uit mijn klas.’

‘Echt waar Radeisje? Wat vreselijk rotzig voor je.’

‘Nou Monstur, dat valt wel mee hoor. Met een allergie kun je best goed leven. Je moet alleen de dingen waar je allergisch voor bent nooit meer eten.’

Het rommelt een beetje in Monsturs hoofd, want hij denkt hard na over wat Radeisje allemaal zegt. Dan krijgt hij een gedachte waar hij zelf van schrikt.

‘Maar als ik nooit meer kinderen eet, dan... dan ga ik toch dood van de honger?’

‘Welnee Monstur,’ zegt Radeisje sussend, ‘er zijn nog zat andere dingen

die je lekker kunt oppeuzelen. Heb je bijvoorbeeld weleens paddestoelen geprobeerd?’

Monstur kijkt Radeisje met grote ogen aan en zegt: ‘Pa... pa... paddestoelen. Dat zijn toch dingen die diep in de grond groeien en naar zwarte aarde smaken? Bah, daar begin ik echt niet aan hoor. Dan ga ik nog liever languit liggen uithongeren.’

‘Oké, wat jij wil Monstur. Maar zelf heb ik ondertussen best wel trek in een stevige bospaddestoelensoep. Heb je toevallig een vuurtje en een pan voor me?’

Monstur staat zuchtend op en begint wat te rommelen in een donker hoekje van zijn grot. Even later komt hij terug met in zijn ene hand een grote ronde pan en in zijn andere een glazen jampot vol levende vuurvliegjes.

‘Let goed op Radeisje, dan laat ik je zien hoe je snel een vuurtje maakt.’ Monstur zet de pan neer en begint flink met de jampot te schudden. De vuurvliegjes gaan alle kanten op en botsen hard tegen elkaar aan, waardoor ze fel opgloeien. ‘Woeha-ha, wat heet!’ gilt Monstur terwijl hij de jampot nu van de ene hand naar de andere gooit om zijn vingers niet te branden aan het glas. Radeisje moet giechelen om de gekke sprongen die Monstur maakt. ‘Doe de vuurdans Monstur!’ roept Radeisje, terwijl ze de bospaddestoelen die ze eerder op de dag heeft geplukt, uit haar vestzakken haalt en in de pan gooit.

Dan struikelt Monstur plotseling over een rondslingerend schedeldakje en valt hij achterover terwijl de pot met vuurvliegjes uit zijn handen schiet in de richting van de pan. Radeisje springt naar achteren om de gloeiend hete jampot te ontwijken en ziet nog net hoe het ding stukslaat tegen de binnenkant van de pan. Een gigantische steekvlam blaast haar omver en als ze even later haar ogen weer open doet ligt ze bovenop de ronde buik van Monstur. Ze moeten er allebei om grinniken en Radeisje laat zich vlug van Monsturs buik afglijden. Als ze haar hoofd in de pan steekt ziet ze dat de paddestoelen helemaal niet verbrand zijn, maar precies gaar genoeg om lekker op te eten. Met een stokje prikt Radeisje een paar paddestoelen vast en brengt ze dicht bij haar mond. Terwijl ze zachtjes blaast om de paddestoelen wat sneller te laten afkoelen hoort ze een hard gesnuif achter zich. Met een ruk draait ze zich om en daar is Monstur met zijn enorme neusgaten die op en een neer bewegen om de fijne geur van geflambeerde bospaddestoelen op te snuiven.

‘Als je trek hebt kun je het ook gewoon zeggen hoor, Monstur.’

Radeisje houdt de stok met paddestoelen voor de neus van Monstur.

‘Hier, proef er maar eens een. Je vindt ze vast heel erg lekker.’

Monstur trekt vlug zijn hoofd terug en bekijkt de paddestoelen met een vieze blik. Dan opent hij plots zijn grote bek en slokt hij met één hap alle paddestoelen én de stok op. Radeisje telt vlug haar vingers na, die met geel slijm aan elkaar vastplakken. Gelukkig, ze zitten er nog allemaal aan.

‘Gatsiedarrie Monstur, je hebt mijn hele hand ondergekwijld. En wil je niet zo smakken? Waar zijn je tafelmanieren?’

‘Oh, neem me niet kwalijk Radeisje, maar die paddestoelen smaken echt heel smeulderig. Heb je er misschien nog meer?’

Radeisje steekt beide handen diep in de zakken van haar vestje maar kan geen paddestoel meer vinden.

‘Je hebt ze allemaal opgegeten Monstur,’ zegt Radeisje beteuterd.

‘Maar weet je wat, het bos staat vol met paddestoelen en nog veel meer lekkers. Laten we op zoek gaan en de meest smakelijke bosgroensels verzamelen om een supersmeulderige maaltijd mee te maken.’

‘B-b-bosgroensels? Dat klinkt grappig Radeisje. Spring maar op mijn nek, dan draag ik je wel door het bos.’

Radeisje neemt een aanloopje en springt in één keer bovenop de nek van Monstur.

‘Te gek Monstur, vanaf hier kan ik alles goed bekijken.

Begin maar te lopen.’

Derde hoofdstuk

Monstur stapt met zijn enorme voeten langs hoge bomen, over smalle beekjes en spekgladde rotsen. Het gaat zo snel dat Radeisje zich stevig moet vasthouden aan het dunne haar dat uit het achterhoofd van Monstur groeit.

‘Ho, stop maar even!’ schreeuwt Radeisje in Monsturs oor. Van schrik blijft Monstur stokstijf staan en Radeisje vliegt met een rotvaart naar voren. Ze kan zich nog net aan een uitstekende tak vasthouden.

‘Dank je Monstur, maar vanaf hier loop ik wel weer zelf.’

‘Je liet me schrikken Radeisje, mijn oren zijn nogal gevoelig. Dat komt me goed van pas als ik op zoek ben naar kinderen. Zeg eens Radeisje, heb jij ook zo’n trek?’

‘Ja Monstur, maar kinderen staan niet meer op het menu hoor. Daar word je braakziek en spuugmisselijk van, weet je nog?’

‘Oh ja, dat is waar ook Radeisje. Heb je al bosgroensels gevonden die we kunnen eten?’

‘Kijk eens om je heen Monstur. Hier onderaan de boom zie je eekhoortjesbrood, vanochtend vers gebakken in de smaken wit en bruin. Wat verderop steekt rauwe bosprei uit de grond en als je snel bent kun je ook nog wilde hazelnootjes vangen.’

‘W-w-wilde hazelnootjes? Waar... waar dan?’ vraagt Monstur opgewonden, terwijl hij zijn armen in het rond zwaait om zo veel mogelijk nootjes uit de lucht te scheppen.

‘Ze houden zich schuil in de struiken Monstur, niet in de lucht. Kijk, als je flink rammelt dan komen ze er vanzelf uit.’

Radeisje pakt een struik beet en begint er stevig mee te schudden. Eerst klinken er alleen wat hoge piepgeluidjes en dan opeens schieten er wel honderd wilde hazelnootjes langs haar voeten over de grond.

‘Pak ze Monstur, voordat ze allemaal wegrollen onder een andere struik!’ Monstur laat zich met een doffe klap op de grond vallen en opent snel zijn mond.

‘Jammie Radeisje! Die nootjes smaken heel smeulderig!’

Radeisje ziet hoe de wilde hazelnootjes recht in de bek van Monstur rollen, waar ze met veel gesmak in zijn grote keelgat verdwijnen.

‘Laat je er nog een paar over Monstur? Het is niet de bedoeling dat je ze allemaal opeet hoor.’

Niet veel later hebben Radeisje en Monstur hun handen en zakken vol met allerlei lekkers uit het bos. Behalve bosprei, eekhoortjesbrood en wilde hazelnootjes hebben ze ook nog bramen, dennenappels en jonge brandnetelscheuten gevonden. Meer dan genoeg om een heerlijke maaltijd van te maken.

Als ze terugkomen bij de grot hangt er een vleermuis bij de ingang.

‘Hé Monstur, volgens mij heb je post gekregen.’

Monstur ritst de vleermuis van de rotswand en begint hardop te lezen:

Vierde hoofdstuk

Monstur sjokt naar binnen en laat alle bosgroensels op de grond vallen.

Radeisje ziet aan zijn gezicht dat hij niet zo blij is met de uitnodiging.

‘Wat is er aan de hand Monstur, waarom kijk je zo sip?’ vraagt Radeisje voorzichtig.

‘Wraahhhggg, het is die stomme wedstrijd. Ik kan nooit winnen.

Daarvoor heb ik veel te weinig kinderen gegeten.’

‘Hoe bedoel je Monstur? Moet je dan veel kinderen eten om die wedstrijd te kunnen winnen?’

Monstur maakt een schrapend geluid met zijn keel en probeert het uit te leggen:

‘Luister Radeisje, tijdens de wedstrijd van vanavond nemen alle griezels uit het bos een slok uit de zwarte graal. Dat is een grote ronde beker waarin je heel goed je eigen gezicht kunt zien. Aan het einde, als iedereen gedronken heeft en de maan hoog aan de hemel staat, toont de graal alleen nog maar het gezicht van de allerlelijkste griezel. Dat is de winnaar en die heeft dus ook de meeste kinderen gegeten. Want van kinderen eten krijg je van die grote vieze bulten en haar op rare plekken. Daar word je echt heel erg lelijk van.’

Radeisje vindt Monstur al behoorlijk lelijk, maar nu weet ze dat er

monsters bestaan die nog veel lelijker zijn. Ze kan zich er nauwelijks iets bij voorstellen.

‘Dus Monstur, als ik het goed begrijp, laat de zwarte graal zien welke griezel het lelijkst is van allemaal? En dat is dan de winnaar?’

‘Klopt Radeisje.’

‘En Monstur, dat de winnaar zo lelijk is komt doordat hij de meeste kinderen heeft gegeten?’

‘Juist. Je snapt het.’

Radeisje denkt na over de wedstrijd en probeert iets slims te verzinnen, zodat Monstur toch nog kan winnen. Als haar blik op de stapel bosgroensels valt krijgt ze een geniaal idee.

‘Monstur, ik heb een plan!’ roept Radeisje vol opwinding. ‘Zie je die berg bosgroensels daar die je zojuist hebt laten vallen?’

‘Ja, die zie ik, maar ik heb echt geen trek hoor,’ antwoordt Monstur droevig.

‘Maakt niet uit Monstur, want we gaan ze niet opeten maar gebruiken om je superlelijk te maken.’

Monstur staart Radeisje met grote wazige ogen aan omdat hij niet begrijpt wat ze van plan is. Radeisje is ondertussen bovenop de bosgroensels gesprongen en druk bezig met het uitzoeken van de meest lelijke exemplaren.

‘Hier, stop die lange bosprei maar eens in je oren Monstur. En die

dennenappels zetten we bovenop je hoofd. Van de bramen maken we een prutje om je gezicht helemaal mee in te smeren en de wilde hazelnootjes kun je in je wangen stoppen om ze dik en bobbelig te maken.’

‘Oh, ik snap het!’ roept Monstur blij. ‘Met de groensels op mijn hoofd kan ik me goed verstoppen in het bos. Dan hoef ik niet aan de wedstrijd mee te doen. Wat een goed idee!’

‘Verstoppen? Hoe kom je daar nu bij Monstur? Met die lelijke bosgroensels ga je de wedstrijd juist winnen. Let maar eens op, dan laat ik je zien wat ik bedoel.’

Een paar uur later is Radeisje klaar met het lelijkste bosgroenselkostuum dat ooit voor een griezel is gemaakt. Monstur is bijna niet meer te herkennen, want zijn hoofd is helemaal bedekt met donkerpaarse bramenprut. Uit elk oor steekt een sliertige bosprei en de dennenappels staan als enorme pukkels recht omhoog.

‘Zo Monstur, ik denk dat we met een gerust hart naar de wedstrijd kunnen gaan.’

Monstur knikt en gromt een beetje, want zijn wangen zitten helemaal volgepropt met wilde hazelnootjes.

‘Als je even bukt dan klim ik boven op je hoofd. Ik zorg wel dat de andere griezels me niet kunnen zien.’

Monstur buigt voorzichtig voorover en Radeisje verbergt zichzelf tussen de kroon van dennenappels.

Vijfde hoofdstuk

Buiten is het al donker geworden en in het bos is het akelig stil. Het lijkt wel alsof de dieren in de gaten hebben dat er vanavond iets monsterlijks staat te gebeuren.

Als Monstur en Radeisje aankomen bij een open plek zien ze dat de andere griezels zich al hebben verzameld rond de zwarte graal. Ze lopen langzaam om het grote ding heen, terwijl ze woeste kreten uitstoten. Als Monstur dichterbij komt staat iedereen plotseling stil en houdt elk geluid op. Een van de lelijkste griezels, Eenoog genaamd, stapt uit de kring en bekijkt Monstur lang en aandachtig met zijn ene oog. Dan begint hij te spreken met een slissende tong.

‘We dachten al dat je niet meer zou komen Monsssturr... Maar zo te zien ben je erg druk bezig geweest met het verslinden van kinderen. Als ik me niet vergis ruik ik je laatste hapje nog. Wat ben je vreselijk lelijk geworden zeg. Mijn complimenten voor je gruwelijke verschijning.’

De andere griezels slaan wild met hun knotsen op de grond en maken vlug plaats in de kring voor Monstur.

‘Kom Monstur, dan zullen we zien wie er vanavond met die malse hoofdprijs naar huis gaat.’

Monstur gromt wat onverstaanbaars en neemt zijn plek in tussen de

andere griezels. Dan steken ze één voor één hun kop in de graal om een slok van het pikzwarte water te nemen. Als Monstur aan de beurt is zet Radeisje zich schrap om niet per ongeluk voorover te vallen. Het gaat maar net goed en de griezels kijken nu naar boven, waar achter de wolken uit een volle maan verschijnt.

‘Het is zover,’ slist Eenoog. ‘Oh vervloekte zwarte graal, laat ons dan eindelijk zien wie van deze griezels het lelijkst is van allemaal!’

Alle griezels proberen tegelijk hun kop in de graal te duwen, om als eerste te zien welk spiegelbeeld uit het donkere water tevoorschijn komt.

‘Het is Monstur!’ roept er een. ‘Monstur zonder twijfel’, roept een ander. Monstur neemt zelf ook een kijkje en ziet tot zijn verbazing dat de graal

inderdaad zijn afgrijselijke hoofd weerspiegelt. Ondertussen moet Radeisje zich inhouden om geen vreugdesprongetje te maken, want ze is blij en opgelucht dat haar plannetje zo goed heeft gewerkt.

‘Vergruweld Monstur, je bent ons allemaal te lelijk af geweest deze keer. Dat verdient een prijs.’ Eenoog loopt langzaam naar een vreemd heuveltje aan de rand van de open plek. Radeisje tilt haar hoofd een beetje op om goed te kunnen zien wat er nu gebeurt. Met

een ruk trekt de griezel een donkere deken weg, waardoor zichtbaar wordt wat eronder verborgen zit. Het zijn dertien vastgebonden kinderen, die bovenop elkaar liggen te bibberen van angst. Radeisje kan een gil bijna niet onderdrukken, maar weet het geluid nog net in te slikken.

‘Dit is je prijs... Monstur,’ slist de griezel. ‘Ik stel voor dat je ze allemaal meteen opeet nu ze nog lekker bloedvers en knooksappig zijn.’

Laatste hoofdstuk

Monstur krijgt het een beetje warm als hij ziet hoe de andere griezels naar hem kijken. Hun bekken hangen half open en er druipen lange slierten speeksel uit. Hij wil de kinderen niet opeten, maar als hij het niet doet wordt hij vast uit de groep gegooid of misschien wel zelf opgegeten. Een ogenblik later voelt Monstur een zweetdruppel over zijn voorhoofd lopen. Radeisje ziet de druppel en fluistert hem toe: ‘Je mag niet zweten Monstur, anders laat de bramenprut los.’ Dan volgt een tweede druppel en een derde en al gauw loopt het zweet in kleine straaltjes over zijn gezicht. Er is geen houden meer aan en Monstur voelt de geplette bramen langzaam van zijn dikke wangen afglijden. Radeisje is bang dat ze ontdekt wordt en besluit haar schuilplek te verlaten. Ze laat zich langs de rug van Monstur naar beneden zakken en duikt snel weg achter de vastgebonden kinderen. Geen griezel heeft het in de gaten want alle blikken zijn gericht op Monsturs zwetende gezicht.

‘Alle gruwels Monstur, wat is er met je aan de hand? Je gezicht lijkt wel een kleffe pannenkoek met bramenjam,’ merkt een van de griezels op.

Monstur schudt hard met zijn hoofd heen en weer om de zweetdruppels kwijt te raken maar hierdoor schiet een van de bospreien los uit zijn oor. Het ding rolt precies in de richting van Eenoog en botst zacht tegen zijn

grote teen aan. De griezel pakt de bosprei op en ruikt eraan met zijn dikke neus vol pusbulten. Dan verschiet zijn ene oog van kleur en lijkt het net een felrood lampje dat recht in het gezicht van Monstur schijnt.

‘Jij stinkende pestzwam, je hebt ons allemaal voor de gek gehouden. Hoe haal je het in je botte soeppan om ons te bedonderen met bosprei en bramenprut? Griezels... Grijp die bedrieger!’

Radeisje ziet dat Monstur nu echt in de problemen zit en roept vanachter de vastgebonden kinderen:

‘Monstur, de wilde hazelnootjes, spuug ze allemaal uit!’

De griezels, met Eenoog voorop, rennen schreeuwend en gillend op Monstur af, terwijl ze gevaarlijk zwaaien met hun knotsen. Als ze Monstur bijna te pakken hebben zet hij beide handen tegen zijn volle wangen en duwt hij zo hard als hij maar kan. Zijn mond gaat open en de wilde hazelnootjes spruiten allemaal tegelijk naar buiten. Ze komen recht voor de voeten van de griezels neer en rollen meteen alle kanten op. Door het hoge gras zien de griezels de hazelnootjes niet en al snel gaat Eenoog met een grote smak onderuit.

‘Owaaaaahh, dat doet zeer,’ jammert hij zachtjes.

De andere griezels kunnen hun evenwicht ook niet meer bewaren en vallen wild spartelend op de grond. Als ze allemaal kermend op hun rug liggen komt Radeisje aansnellen met de dertien kinderen die ze in de tussentijd handig heeft losgepeuterd.

‘Hé Monstur, help ons even met die touwen, dan maken we ze vast.’

‘Slim bedacht Radeisje!’ roept Monstur opgewonden.

De kinderen lopen vlug met de touwen heen en weer over de griezels en zorgen dat ze uit de buurt blijven van hun grommende gezichten.

Monstur knoopt de uiteinden stevig aan elkaar vast en Radeisje geeft aanwijzingen.

‘Zo Monstur, van die pukkelkoppen hebben we voorlopig geen last meer,’ zegt Radeisje tevreden terwijl ze haar armen over elkaar slaat.

Monstur knikt en loopt naar de zwarte graal.

‘En van deze ook niet lang meer,’ zegt hij, terwijl hij het zware ding langzaam omver duwt. Als de rand van de graal met een doffe dreun de grond raakt stroomt de inktzwarte smurrie snel in de richting van de griezels.

‘Hou jullie stinkende adem maar in jongens!’ roept Monstur.

Zijn grote buik schudt op en neer van het lachen.

De rest van de nacht heeft geen eekhoorn een oog dicht gedaan, want de griezels hebben liggen hoesten en proesten tot de zon weer is opgekomen.

Monstur, Radeisje en hun dertien nieuwe vriendjes hebben zich er niet aan gestoord. Zij hebben een groot feestmaal aangericht, gemaakt van de meest smeulderige groensels die ze konden vinden.

Monstur heeft trouwens nooit meer kinderen gegeten en ook geen buikpijn meer gehad. Wel laat hij nog regelmatig een vieze wind, maar dat is normaal voor monsters van zijn soort.

En Radeisje, die gaat 's ochtends nog altijd het bos in om bospaddestoelen te plukken. Dan loopt ze meestal ook nog even langs bij Monstur, om gezellig wat te kletsen of een potje te knikkeren met wilde hazelnootjes.

~

Monstur heeft zijn buik vol van kinderen eten. Ze smaken nergens naar en bovendien moet hij er hele vieze winden van laten.

Als Radeisje, een bijdehand meisje, aan de beurt is om te worden opgegeten treft ze Monstur in tranen aan. Monstur bekennt dat hij eigenlijk geen kinderen lust en vreest dat hij 'allergistisch' voor ze is. Radeisje weet wel raad en stelt voor dat Monstur alleen nog maar verse bosgroensels op zijn menu zet. Monstur is niet erg happig op 'dingen die diep in de grond groeien,' maar de geur van geflambeerde bospaddestoeltjes kan zelfs hij niet weerstaan. Als Monstur bericht krijgt dat hij is uitgenodigd voor de jaarlijkse lelijkheidswedstrijd zit hij in zak en as. Want om die wedstrijd te kunnen winnen had hij veel meer kinderen moeten eten. Daar wordt een monster immers pas echt goed lelijk van. Radeisje bedenkt een plan, waarbij de bosgroensels goed van pas komen. Zal het Monstur lukken om de wedstrijd te winnen?